പുണ്യചരിതനായ ഡൺസ്റ്റൻ ഒലക്കേങ്കൽ അച്ചൻ

1978–ൽ ഞാൻ സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ വരന്തരപ്പിള്ളി കൊവേന്തയിലെ പ്രിയോർ അച്ചൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചനായിരുന്നു. അന്നു മുതൽ 2006–ൽ മരിക്കുന്നതുവരെ പല പ്രാവശ്യം ഞങ്ങൾ ഒരേ ഭവനത്തിൽ ഒരുമിച്ച് താമസിക്കുവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴുണ്ടായ ചില ചിന്തകളാണ് ചുരുക്കമായി ഞാനിപ്പോൾ നിങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. ഓരോ അനുഭവങ്ങളും അച്ചനിലെ ആഴമായ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പാഠപുസ്തകം തന്നെയാണ്.

1978 ജൂൺ 24-ാം തിയതി എന്റെ അപ്പനും, അമ്മയും സഹോദരങ്ങളുമൊക്കെ ചേർന്ന് എന്നെ വരന്തരപ്പിള്ളി കൊവേന്തയിൽ കൊണ്ടാക്കുമ്പോഴാണ് അവിടത്തെ പ്രിയോർആയിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചനെ ആദ്യമായി ഞാൻ കാണുന്നത്. പ്രിയോരച്ചനും, ഞങ്ങളുടെ റെക്ടർ ആന്റണി കുറ്റിക്കാട്ടച്ചനും വീട്ടിൽ നിന്ന് വന്നവരെ parlourൽ ഇരുത്തി എന്നെ കൊവേന്തയ്ക്കുള്ളിലേക്ക് കൂട്ടികൊണ്ടു പോയി. കുറേ നേരം കഴിഞ്ഞ് വീട്ടുകാർക്ക് പോകാൻ സമയമായപ്പോൾ എന്നെ വിളിക്കണമെന്ന് അമ്മ റെക്ടറച്ചനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ 'പ്രിയോരച്ചന്റെ അനുവാദം ചോദിക്കട്ടെ' എന്ന ഉത്തരം അമ്മയെ ഏറെ വേദനിപ്പിച്ചു. ഇത്രനാളും തനിക്ക് മാത്രം വേണമെന്ന് സ്വന്തമായിരുന്ന മകനെ ഒരു നോക്ക് കാണുവാൻ പോലും മറ്റാരുടേയോ അനുവാദം കേട്ടാൽ ഏതമ്മയുടെ നെഞ്ചാണ് പിടയ്ക്കാതിരിക്കുക. എങ്ങിയേങ്ങി കരയുന്ന അമ്മയെ കണ്ടു കൊണ്ടാണ് ഞാനും പ്രിയോരച്ചനും കടന്നു വന്നത്. അമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കണ്ടു അത്ര പരിചയമില്ലാത്ത ഞാനും ഇടറിപ്പോയി. കരച്ചിലിന്റെ കാര്യമറിഞ്ഞപ്പോൾ ഡൺസ്റ്റനച്ചനും അങ്കലാപ്പിലായി. അവരെയൊക്കെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് തിരികെ അയച്ചതിനു ശേഷം അച്ചൻ എന്നെ തനിയെ കൂട്ടികൊണ്ടു പോയി ആശ്വസിപ്പിച്ചതും, ഉണ്ടായ കാര്യത്തിൽ ദുഖം പ്രകടിപ്പിച്ചതും അല്പം അത്ഭുതത്തോടെയാണ് ഞാൻ നോക്കി കണ്ടത്. കാരണം ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്രൈസ്റ്റ് മോണാസ്ട്രിയിൽ ഓർമ്മവച്ച കാലം മുതൽ പ്രിയോർമാരെ കണ്ട് വളർന്നവനാണ് ഞാൻ. പ്രിയോർമാർ ഇത്ര താഴ്മയോടെ പെരുമാറുന്നത് കണ്ടതാണ് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത്. പിന്നീട് എനിക്ക് മനസ്സിലായി ഡൺസ്റ്റനച്ചനെപ്പോലെ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന്.

യോഗാർത്ഥികളായ ഞങ്ങൾക്ക് spiritual ക്ലാസും, Latin ക്ലാസും ഡൺസ്റ്റനച്ചനാണ് എടുത്തിരുന്നത്. അത്ര ആകർഷകമായ ക്ലാസുകളല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അനുഭവങ്ങളുടെ നിലവറയായിരുന്നു ആ ക്ലാസുകൾ. സത്യസന്ധതയുടെ ആൾ രൂപമായിരുന്നല്ലോ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വൈദികനായപ്പോൾ പ്രോവിൻസിൽ നടന്നിരുന്ന

ചർച്ചകളിൽ സന്യാസാരൂപിയ്ക്ക് നിരക്കാത്ത തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ തീ ചീറ്റുന്ന ഒരൊറ്റയാൾ പട്ടാളമായിരുന്നു എന്നും ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ എന്നതും ഞാനോർക്കുന്നു. സ്വതവേ ശാന്തപ്രകൃതക്കാരനായ അച്ചന്റെ മുഖഭാവം അപ്പോൾ കാണേണ്ടത് തന്നെയാണ്. ദേവാലയത്തിൽ നിന്ന് കച്ചവടക്കാരെ ആട്ടിയോടിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ മുഖഭാവത്തിന് സദൃശമായിരുന്നു അത് എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

കടലുണ്ടി Postulancy എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആനിമേറ്ററായിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ഏതോ ആവശ്യത്തിന് തൃശൂർ പോയി തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ Feroke നിന്ന് കടലുണ്ടിയിലേയ്ക്കുള്ള അവസാനത്തെ ബസും വിട്ടു പോയിരുന്നു. ഏകദേശം 8-10 കിലോമീറ്റർ ദൂരം കാണും. ആരായാലും auto പിടിച്ച് വരാവുന്ന ദൂരം മാത്രം. എന്നാൽ അച്ചന്റെ ദാരിദ്ര്യവ്രതം അതിനനുവദിച്ചില്ലായിരിക്കാം. അച്ചൻ ആ രാത്രി ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ തന്നെ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്ന് നേരം പുലർന്നിട്ടാണ് വന്നു ചേർന്നത്. മറ്റേതെങ്കിലും അച്ചന്മാർ സഭയിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നവരായിട്ടുണ്ടാകുമോ? 'ദൈവം സംരക്ഷിച്ചു കൊള്ളും' എന്ന അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഇതൊക്കെ ചെയ്യാൻ കഴിയൂ.

അച്ചന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠയും, പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടുള്ള ഭക്തിയും, പൂന്തോട്ടം, പച്ചക്കറി തോട്ട നിർമ്മാണവും, സ്നേഹമസൃണമായ പെരുമാറ്റവും, ദാരിദ്ര്യാരൂപിയുമൊക്കെ നേരിട്ടനുഭവിച്ച നാളുകളായിരുന്നു അവ. റോസ് ചെടികൾ graft ചെയ്യാൻ അന്ന് അച്ചൻ പഠിപ്പിച്ച വിദ്യ ഇന്നും എനിക്കൊരു മുതൽകൂട്ടാണ്. പല വർഷങ്ങൾ അട്ടപ്പാടിയിലെ superior ജോലി ചെയ്തിട്ടുള്ള ആളാണ് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. പാക്കുളത്ത് നിന്ന് ജെല്ലിപാറയിലും (10 km) കാരറയിലും (15 km) കോട്ടത്തറയിലുമൊക്കെ (20 km) നടന്നു പോയിട്ടാണ് അത്യാവശ്യ ഘട്ടങ്ങളിൽ അവിടെയുള്ള അച്ചന്മാരെ സഹായിച്ചിരുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

1995-96 കൗണ്ടൻപാളയം LF Aspirants Houseൽ റെക്ടറച്ചനായ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ ഭാഗ്യം കിട്ടിയ ഒരു വർഷമായിരുന്നു. അന്ന് അച്ചന്റെ കാലിൽ eczema എന്ന ചർമ്മരോഗം വ്രണമായി അച്ചൻ ഏറെ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ നിലത്ത് കാലുകുത്താൻ പോലും പ്രയാസമുള്ള സഹനം. ഇടയ്ക്കിടെ ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ ഞാൻ കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. ആ വർഷം യോഗാർത്ഥികളെ ധ്യാനിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഒരു charismatic team ധ്യാനത്തിനിടയിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: 'ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കാലിലെ രോഗം യേശു തൊട്ടു സുഖപ്പെടുത്തുന്നു.' ഞാനും അച്ചനും തൊട്ടടുത്താണിരുന്നിരുന്നത്. അച്ചൻ പറഞ്ഞു: 'അയ്യോ! എനിക്ക് ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സഹനമായിരുന്നു.' അത്ഭുതമെന്ന് പറയട്ടെ, മരണം വരെ അച്ചന് ആ അസുഖം പിന്നീടുണ്ടായിട്ടില്ല. സഹനത്തെ ഒരു വരമായി സ്വീകരിച്ച ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പക്ഷെ പരീക്ഷണ

കാലഘട്ടം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ചുരുക്കി കൊടുത്ത് യേശു അച്ചനെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

Rector അച്ചനുമായി യോഗാർത്ഥികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ആത്മനിയന്താവിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അന്ന് അച്ചൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. കുട്ടികളെ തനിയെ വിളിച്ച് കാണുകയും പ്രശ്നങ്ങൾ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു കൊണ്ട് Rector അച്ചനായ എന്നെ സമീപിച്ച് പ്രശ്നപരിഹാരം ഔദ്യോഗികമാക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ടീം വർക്ക് എന്ന വാക്കിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമായിരുന്നു അച്ചൻ. കാഴ്ച്ചപ്പാടിൽ എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ പോലും അലൗകീകമായ ആ പുഞ്ചിരിയിലൂടെ എല്ലാവരേയും കൂട്ടി ചേർക്കുന്ന വ്യക്തിത്വം. ഈ ലോകത്തിലെ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്ക് വില കല്പിക്കാത്തവർക്ക് മാത്രം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പുണ്യമാണത്.

സരവണാംപട്ടിയിൽ നിന്ന് വേലന്താവളത്തേക്ക് നവസന്യാസഭവനം മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുന്ന കാലയളവിൽ കൊഴിഞ്ഞാംപാറയ്ക്ക് താല്ക്കാലികമായി ലഭിച്ച സൗഭാഗ്യമായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. 'കുട്ടികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും ശബ്ദവുമായിരുന്നു അച്ചന്റെ ചികിത്സക്കുള്ള ഏറ്റവും നല്ല സിദ്ധൗഷധം' എന്ന തിരിച്ചറിവായിരിക്കാം അച്ചനെ യോഗാർത്ഥി ഭവനത്തിലേക്ക് അയക്കാനുണ്ടായ കാരണം. ഓർമ്മ ഏതാണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായി നഷ്ടപ്പെട്ട സമയമായിരുന്നു. അവിടെയുള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കാൻ അച്ചന് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിലും മറക്കാൻ കഴിയാത്ത ജീവിത പാഠങ്ങളാണ് അച്ചൻ അപ്പോഴും പകർന്നു തന്നിരുന്നത്.

യോഗാർത്ഥികൾ താമസിച്ചിരുന്നത് ഒന്നാം നിലയിലാണ്. അവരുടെ ഉല്ലാസ സമയത്തെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ യാന്ത്രികമായി എന്നവണ്ണം കോണി പടികൾ കയറാൻ തുടങ്ങിയ അച്ചനോട് ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'മുകളിൽ പോകാൻ അനുവാദമില്ല എന്നാണ് റെക്ടറച്ചൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.' ഒന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തൊട്ടടുത്ത തന്റെ മുറിയിലേക്ക് പോയി. ഓരോ ദിവസവും ഉല്ലാസ സമയത്ത് കുട്ടികളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ എന്തോ അനുഭൂതിയിലെന്നപ്പോലെ കോവണി ചുവട്ടിൽ നിന്ന് ആ ശബ്ദം ആസ്വദിക്കുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചനെ പലപ്പോഴും ഞാൻ നോക്കി ആസ്വദിക്കാറുണ്ട്. മറവി കാലത്ത് പോലും അനുസരണത്തിന്റെ ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു അച്ചൻ.

പ്രേഷിത പ്രോവിൻസിന്റെ ആത്മശക്തി ഡൺസ്റ്റനച്ചനായിരുന്നു. അതിനെ വെല്ലാൻ ഇനിയും ഒരാൾ ജനിച്ചിട്ടില്ല. എന്നും നേരിന്റെ കൂടെ നിന്ന്, ആരുടേയും മുഖം നോക്കാതെ, നിശബ്ദ ഗർജനം നടത്തിയിരുന്ന ഒരു ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കുറവ് ഇന്ന് പ്രോവിൻസിന് മാത്രമല്ല, CMI സഭയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പേര് വിളിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും മരിക്കാത്ത ഓർമ്മയിലെ ഒരു വിശുദ്ധനാണ് എനിക്ക് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ.

ഫാ. വിൻസൻ മൊയലൻ സി.എം.ഐ.